

תוכן הצניינים

2	דבר המערכת
3	נס גדול היה
4	ויהי אור
5	תרבות – יסמין ויפעת
6	על הנוי
12	נוי ותשתיות – אורי דייג
13	העבודה שאחרי העבודה – ערן נפגש עם מתי אלדד
14	על כלבים ואנשים – אלכס קראוס
15	על הפנסיה – תמר לנג

16	מה רואה - אביגיל
17	חברים חדשים
18	המתכון שלי
19	החלטות הנהלת קהילה
21	מבזק תנועה
22	בחצר שלנו
23	נר זיכרון

מתוך אוסף החנוכיות של ימיה של

דבר המצרכת

חישפו האור! גלו האור!
אם הררי נשף עלינו נערמו -
לא דעכו כל-הניצוצות, לא תמו;
מהרי הנשף עוד נחצוב להבה,
מנקיקי הסלעים - ספירים לרבבה.

הוי, הבו-נא יחדיו לעבודה הגדולה!
נגולה-נא הרי הנשף, נגולה!
נחשפה-נא שכבות האורים הרבים!

חיים נחמן ביאליק, למתנדבים בעם

חנוכה שמח וטעים!!

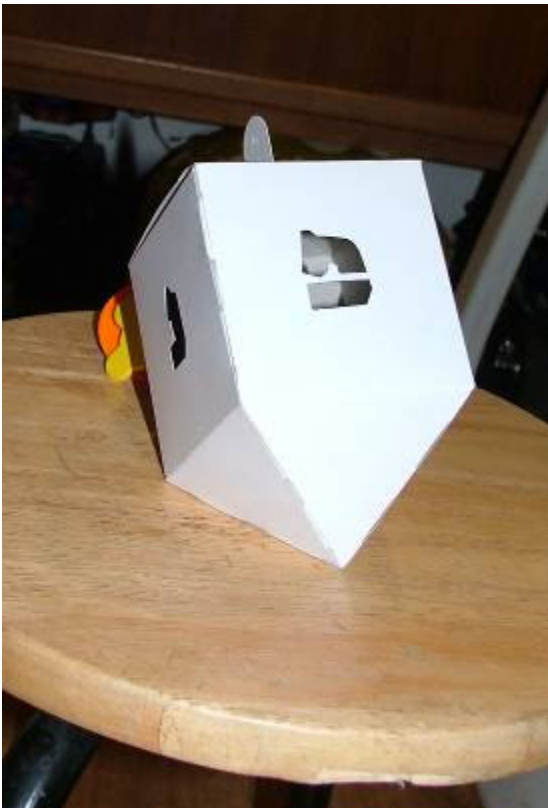
מתוך אוסף החנוכיות של יאירה גן

נס אדוף היה...?

נניח שאתה אוהב ליצור, לעשות דברים בעצמך, נניח שלכבוד חנוכה היית מחליט לייצר סביבון, היית לוקח קוביית עץ, קצת מנסר, קצת משייף, תוקע באמצע מקלון דק וצובע בצבעים מרהיבים.

ועכשיו, איזה אותיות, ראשי תיבות של איזה מילים היית בוחר לכתוב על הסביבון שלך במקום האותיות נ - ג - ה - פ המסורתיות.

שאלון רחוב: מה היית בוחר לכתוב על הסביבון במקום האותיות: נ.ג.ה.פ.

תמי הורוויץ: קח את החיים בקלות

מירה ל'ה זיו: בואו נקום ונעשה מעשה

ענת זיידמן (אופיר): שיבוא שלום לכשיו מיד

תמר נבון: תהיו ריאליים חכו לנס

לאה דה-בורס: נס לו היה פה (גלעד שליט)

ליאור ארזי: עם קטן ניצח בגדול

ימימה גשן: שינוי גדול קורה פה

ויהי אור

מרים ארזי

לכבוד חג האורים ברצוני להעלות על נס את צוות הבניין והחשמל שלנו.

השבוע היו בביתי תקלות, מי גשמים נטפו מן הגג לתוך מנורה, ופעם אחרת כבה החשמל לפתע. כאשר איתרתי את התקלה במנורה, בשעות לפני הצהריים, התקשרתי לחשמלייה, ולאחר זמן קצר הגיע אמיתי אשר טיפל במנורה ובנו, בסבלנות ובמתנות עד שתיקן מה שתיקן.

את חזי לא יכולתי לאתר בפלאפון, אך המזכירה האלקטרונית מילאה את תפקידה ולאחר זמן קצר כבר היה פנחס על הגג, התחיל בטיפול, וביום א' בבוקר המשיך בתיקון יותר יסודי.

המקרה השני קרה בשעות אחר-צהריים. בשעה 5 כבה החשמל לפתע. שמעתי את הקליק של המפסק המרכזי שלי, וידעתי שהתקלה היא מקומית. לאחר ניטרול כל המפסקים נותרה הבעיה במטבח ובמרפסת. השעה הייתה 17.30 וחשבתי שאין איש בחשמלייה בשעה זו. צלצלתי כדי להזמין את התיקון למחרת בבוקר ולהפתעתי ענה לי קול אנוש (אמיתי או אלכס?) ושאל פרטים על התקלה. טוב, אמר, נבוא לתקן. מתי, שאלתי, מחר? לא, עוד מעט.

לאחר זמן קצר בא אמיתי והחל לחפש איפה התקלה. כאן מתחיל הסיפור האמיתי:

כידוע, במטבח יש מפסקים רבים. בסבלנות מרובה פירק אמיתי אחד אחד, ולא מצא את התקלה. בדק את הקומקום, את תנור האפייה, את המיקרוגל, ולא מצא. אפילו את מנורת התקרה פירק, ולא מצא. ושוב, כל הכבוד והתודה לאמיתי, שבשעה כזו (היה כבר שש בערב) הייתה לו הסבלנות ולקח לעצמו את הזמן לכל זאת. אך לאחר חיבור מחדש של כל הכלים, החליט בכל זאת ללכת. לקח את התרמיל על שכם, אך בצאתו לא ויתר לעצמו על עוד מפסק אחד, במרפסת... ושם מצא שממית קטנטונת, בגודל 2 ס"מ, אשר נכנסה כנראה דרך חור השקע שבמפסק, הקריבה את עצמה וכיבתה את האור בכל הבית.

שוב, תודה לאמיתי ולכל הצוות, אשר במקרים כמו אלו עוזרים לנו בכל עת.

עלי לציין, שלפי התקנון שלנו אחזקת הבית של הקשישים (כמוני) היא על חשבון הקהילה, עד אחרית ימינו. ואם כך, תודה לקהילה ולצוותי האחזקה.

כיצד נלמד את ילדינו תרבות? יפעת זילבר (פארו); יסמין רז (שוחט)

התלבטנו רבות לפני שכתבנו רשימה זו, אבל לאחר החג האחרון שקיימנו בבית וינה, גברו השאלות, ועימן גם התחושה שחברים רבים עומדים לצידנו בהתלבטויות, ומבקשים מאיתנו הסברים.

הנקודות העיקריות אליהן אנו מתכוונות הן:

- מה, בעצם, אנחנו רוצים ללמד את ילדינו בהביאנו אותם לערבי התרבות?

- מדוע כה חשובים לנו הטקסים בקהילה?

- מה משמעותם של הטקסים והחגים בקהילה?

- מה צריך להיות יחס הקהילה לאנשים התורמים מזמנם ומכישורונם?

לפי תפישתנו, כשאנו מארגנות חג אנו מנסות לפנות לכלל האוכלוסייה וחשוב לנו שבמהלך ההתכנסות נכבד כל אחד מיושבי המקום, מילדים ועד ותיקים. חשובה לנו נוכחות הילדים על-מנת שנוכל להנחיל להם ערכי תרבות ומורשת, ואנו חושבות שההשתלבות שלהם בחגים חשובה בהיותם חלק מקהילה.

האנשים ששוקדים על הכנת הערב מתכווננים, מפעילים חשיבה רבה, יצירתיות, השקעה ובאמת מנסים לתת לנו תרבות במיטבה, שתענה על צרכי כלל האוכלוסייה תוך היצמדות לערכי החג וסמליו מבלי להתיילד. אך אותם מאמצים אינם פוטרים את ההורים מלקחת חלק באחריות על ילדיהם במהלך החג.

התרבות באה לידי ביטוי בהתנהגותם של בני האדם, כל אחד מאיתנו נדרש ללמד את ילדיו מהי התנהגות תרבותית ומכבדת. על אחת כמה וכמה בהתכנסויות ציבוריות חגיגיות.

כדי לא להפריח דברים בעלמא נביא כמה דוגמאות, ונבהיר את עצמנו:

כאשר אנשים עומדים על הבמה, לאחר שהשקיעו זמן רב בחזרות או בכתיבה, ובאותו הזמן ילדים מתרוצצים על הבמה וברחבה, מדברים וצועקים - זו איננה התנהגות תרבותית ומכבדת. האם לא רצוי שנכבד את אותם אנשים שהשקיעו מזמנם להנעים לנו את הערב, ונחנך את ילדינו להתנהג באופן נאות, מבלי לפגוע במנחים, בזמרים, בקריינים ובמופיעים? האם אין זו הפגנת זלזול במי שמופיע?

בפועל מוצאות אנחנו את עצמנו מרסנות את אותם ילדים שמפריעים להופעות, במקום לדאוג לתפעול השוטף של הערב - ואנו חושבות שזה איננו תפקידנו כרכזות תרבות.

אנו מבקשות מכל ההורים, במיוחד לקראת חג חנוכה המתקרב, ובכלל לקראת הערבים שיבואו בהמשך, אנא:

- הקדישו מזמנכם כמה דקות, שבו עם ילדיכם לפני ערב החג, למדו אותם כיצד יש להתנהג בהתכנסויות קהילתיות וכיצד ראוי שנכבד את האנשים שמופיעים.

- במהלך החג, אם תראו שקשה להם, אנא עברו איתם אחורה או לאחד הצדדים ותנו להם לרוץ בחוץ ולא ברחבה או על הבמה. כשם שלא תיתנו לילדים לרוץ לבמה במופעים מחוץ לקיבוץ, כך אל תתנו להם להתפרע במהלך החג בקיבוץ.

- היו שותפים פעילים בערב וקחו אחריות עליהם גם בבית שלנו!

כבודו האבוד של הנוי

תגובות על מצב הנוי בקיבוץ

נירה פארן

גאוות היחידה של גבעת-חיים בלטה בכמה דברים, ואחד המובילים שבהם היה הנוי שלנו. זה היה משהו מאוד ייחודי לנו. תמיד כשחזרתי מנסיעה, אפילו מחו"ל, כשהגעתי לקיבוץ ראיתי כמה הוא באמת יפה. מאוד עצוב לי שאנחנו לא מצליחים לשמור על זה. אני מגיעה למקומות כמו אליכין, חדרה, ודווקא שם הנוי מקבל יותר ויותר תשומת לב, בניגוד למה שקורה כאן. הפוך. סולם העדיפויות השתבש לנו קצת. מוכנים לשים הון על דירות הפאר שלנו, אך מזניחים את השטחים הציבוריים. אחד הדברים הכי כואבים לי הוא ההזנחה באנדרטה לנופלים שלנו. זה מקום שחייב להיות מטופח תמיד! אסתטיקה של מקום הוא אחד הדברים שמראים על הייחודיות שלו.

מתוך ניסיון של מנהלת קהילה, אני יודעת שזה תלוי גם בגובה התקציב המוקצה לכך, לכן, אם מנהל הקהילה, הנהלת הקהילה ורוב החברים יחשבו שזה חשוב - הם ידאגו שהתקציב לא יקטן, ואם צריך אפילו להפך. ואם זה יהיה כך - גבעת-חיים תישאר פנינת נוי.

משה פרץ

אני לא רואה ירידה ברמה של הנוי בדשאים הציבוריים. בשכונות, בבתים וסביבם, בהחלט. בוודאי שזה צורב לי, שזה קשה לי, אבל יש לכך סיבות. יש עניין ההשקיה, החיסכון במים, הקטע הכספי. הדבר לא קל לחברים וזה בהחלט בא לידי ביטוי. בשכונות השונות הושקעו הרבה כספים, עשרות אלפי שקלים בצינורות, ממטרות, השקיה ממוחשבת ועכשיו הפסיקו את זה. יש הרבה דשאים סביב הבתים שפשוט אי אפשר היה להחזיק אותם, ייבשו אותם וזה מאוד בולט וצורב.

דן שגיא

אחד הדברים הכי יפים בגבעת-חיים היה הנוי, איך ששמרו עליו, טיפחו אותו. אני חושב שהנוי הכללי נפגע, גם השכונות השונות נזנחו על-ידי צוות הנוי. האשם הוא בזה שלא משקיעים נכון את הכספים הציבוריים והנוי מוזנח. אולי חוץ מחדר האוכל. ברגע שהחלה ההפרטה יש למעשה תירוץ - יש הפרטה - לא מעניין אותנו. הנוי פשוט איננו מה שהיה פעם וזה עצוב, זה כואב.

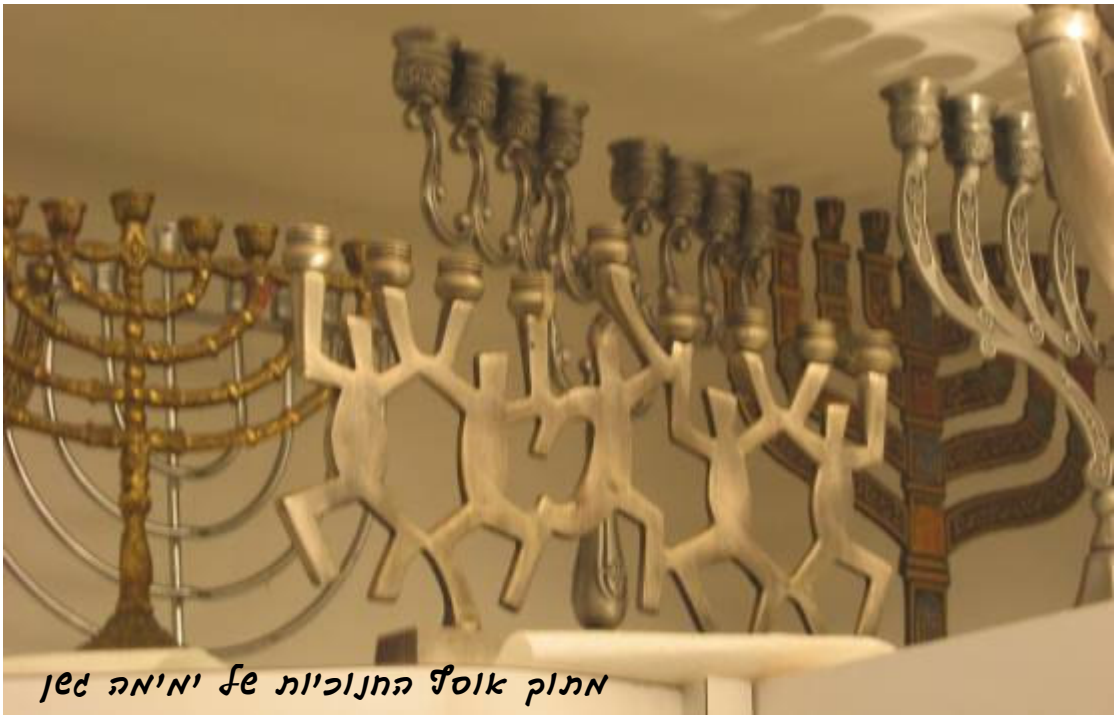
יזהר אסטליין

בשל הזמניות, ומן הפן הכלכלי, טיפחתי לי רק פינה קטנה. אני לא מצפה שמישהו יעשה זאת במקומי ואני שמח שלפחות השטחים הציבוריים מטופחים, אבל ברור שבאזורים בהם גרים דיירים זמניים יש שישקיעו, ויש שישקיעו פחות.

* חברה

אני חיה שנים בבית לא משופץ, שאיכותו ירודה. אני חייבת לשפץ, אבל אין לי די כסף, כך שלהשקיע כרגע בנוי סביב הבית ודאי שאין לי כסף וזה גם לא כדאי, כי "עוד מעט אשפץ..." מתי יהיה העוד-מעט הזה?
אני מאמינה שאחרי השיפוץ יהיה לי הכוח הנפשי גם לזה.

* השם שמור שמערכת

מתוך אוסף החנוכיות של יאירה לזן

חיימקה ורדי

אני כואב את זה כל בוקר, כשאני עושה את סיבוב הבוקר שלי. יש הזנחה, חלקה מסיבות אובייקטיביות, דברים שנגרמו כשעשינו את הפיתוח, ודרושה השקעה כספית כדי לתקן. יחד עם זאת, אין מדיניות של אכיפה על דיירים זמניים שלא מטפחים את סביבתם, ולפי דעתי זאת חובתם.

בסך-הכל אני לא מבין איך הגענו למצב הזה. יש כל כך הרבה פינות מוזנחות, פינות שעבודה לא רבה הייתה יכולה לארגן. וצריך לזכור: כשזורקים נייר על הרצפה ולא מרימים אותו מייד, מצטרפים אליו במהרה עוד ארבעה ניירות... וכך זה עובד גם בתהליך של הזנחת הנוי, וחבל...

מירה ל'ה כפרי

אני לא יודעת מה אפשר לעשות. כל אחד בונה את גדר האבן או הגדר החיה שלו ומעבר לגדר כבר פחות חשוב. בזמנו דיברו כולם על שמירת הנוי של הקיבוץ והנה, זה לא קורה...
אולי מתפקידם של רכז הנוי ועובדיו הוא גם לעודד, להציע, לתמוך ולעזור לאנשים הפרטיים לתחזק את הסביבה מעבר לחלקת אלוהים הקטנה שלהם. בסופו של דבר לכולם חשוב הנוי והסביבה שלהם, השאלה היא מה כל אחד מוכן לתרום לעשייה. אני מעזה לומר זאת כמי שחיה עם חבר שעשייתו מורגשת גם במרחק לא קטן מביתו הפרטי.

מה כן ניתן לעשות:

קודם לכול, לדעתי, צריך להגדיל את תקציב הנוי.

יחד עם זאת, אפשר ליזום מבצעים שכונתיים, כשכל שכונה יוצרת עשייה שמן הסתם תשפיע על השוכנים בתוכה.

וגם, להקים צוות שיעץ לחברים בענייני גינון – שחבריו יכולים להיות, מלבד אריק, גם נורית וולף, חיימקה, יוסי כפרי ועוד - שיעזרו לחברים בייעוץ ותכנון בעיקר עכשיו, כשהגינות צריכות להיות חסכוניות במים.

מונטי יגר

חבל על כל פיסת נוי שנעלמת, אבל אין לי תשובה איך לטפל בנוי הפרטי. וזה לא רק תושבים, זה גם חברים. זאת בעיה כי זה עניין של כסף ויש כאלה שלא יכולים להרשות לעצמם. הקטע הציבורי כמובן תלוי בסדר העדיפויות של תקציבי הקהילה, וצריך למצוא לזה את המקור. זה גם עניין של רצון.

משה סיטון

יש לנו תשתית טובה לנוי בקיבוץ, אבל אנחנו הולכים אחורה. רוצים, אבל לא מצליחים. ולדעתי, זה כן עניין של תקציב.

בעבודתי בארץ אני מגיע לדימונה, וברחוב בו אני עובד, אני עד לכך שפעמיים בשבוע נכנס רכב שמטאטא ומנקה. אנחנו משלמים די מיסים, ובהם צריך להשתמש לדברים האלה. הקיבוץ גדל, יש הרבה שטחים ציבוריים וכיכרות שפעם היו בחצר האחורית ועכשיו נהפכים למרכז, וצריך להקים אותם מחדש. את זה לא יכול לעשות צוות אחזקה אלא דרוש צוות הקמה. אולי אריק התעייף, אבל קודם כל אי אפשר עם אותו צוות קטן גם לתחזק וגם להקים נוי חדש.

איך יכול להיות שהחצר האחורית של החשמלייה היא חלון הראווה של גבעת-חיים, וכולנו שותקים?

וסביבת הכלבולית – היא עומדת לא מגוננת כבר כמה שנים. מה שלי מפריע, זה שהציבור התרגל להזנחה. הציבור פשוט אדיש. אם לא היה אדיש, הוא כבר היה אומר את דברו. ודבר אחרון – אם רוצים להתייחס לעניין בצורה רצינית, אנחנו צריכים להגדיר לעצמנו, בהצהרה, איך אנחנו רוצים את הנוי, ולגלגל את ההצהרה הזו למנהלי הקיבוץ, שאמורים לספק לציבור את הסחורה. הנהלת הקיבוץ וצוות הנוי צריכים להודיע: עד המועד הזה והזה אנחנו נעשה כך וכך ונשמור על המורשת.

אני מאמין בצוות הנוי וגם בהנהלת הקהילה, וכשיש לנו שני גופים כאלה זה חייב להצליח. ומן הסתם גם ההתייחסות בעלון תעזור...

חנוכיית מאוהליף

יזהר לנדאו

לדעתי הצוות קטן מדי לא בגלל שהגבילו את אריק, אלא משום שהאנשים עזבו. צריך להבין שכיוון שיש עוד שכונה עם שטחים ציבוריים גדולים חייבים להגדיל גם את התקציב, כולל כוח-אדם.

תושבי השכונה משלמים מיסים שנוספו למס המוניציפלי שלנו, שבהם צריך להשתמש לנושאים אלה. אריק לא יכול עם שלושה אנשים לעשות את הכל. עדיין לא כל החברים הפנימו שהטיפול בנוי במגרש הפרטי הוא באחריותם, כולל כיסוח הדשא. אם הנוי משקיע זמן ואנרגיה בכיסוח מדשאות פרטיות זה על חשבון הגיבון הציבורי. לגבי דירות מושכרות – בחוזה ההשכרה כתוב שעל השוכר חלה אחריות לשטח הצמוד לביתו. הבעיה היא איך אוכפים זאת. יש בקיבוץ שכונות מאד מוזנחות ויש שכונות שמקפידות וגורמות ללחץ ציבורי חיובי על משפחות שזה לא בראש מעייניהן. לדעתי הבעיה איננה כספית אלא מציאת כוח-אדם טוב, וצריך להתחיל לפעול.

אמנון יגודה

אני מעט מאד מסתובב בקיבוץ ולא רואה מה קורה בנוי, אבל היה לי ברור שההפרטה תגרום לשינוי כזה. אין כל ספק שאריק לא יכול להחזיק את הנוי לבד, בלי עובדים ובלי כסף. אפשר לראות מה קורה מעבר לכביש, בגבעת-חיים מאוחד. חמישה חברי קיבוץ עובדים בנוי, וזה ניכר בשטח. גם בבניין רואים ירידה, אין השקעה באחזקה. לענפי החשמל והמים יש תמיד מאגר הכסף שלהם. בנוי, אם הקהילה לא משקיעה אין לאריק עם מה לעבוד. אפשר לקחת את הכסף מהמיסים המוניציפליים או מרווחי הקיבוץ. אבל זה לא מדאיג אותי כי זה דבר הפיך. אם נחליט ונעשה, זה פשוט יהיה.

אחי פרנק

הנוי הוא נכס מאד חשוב לנו ונראה לי שהוא מטופל. אני אישית לקחתי אחריות על סביבתי וכשעבדתי בפינוי אשפה התייחסתי לסביבה הכללית. עכשיו, בגלל בעיות של זמן אני פחות מגיע לזה. יש הרבה דשאים יבשים, לדעתי זה נעשה בגלל בעיות המים.

מנהל הקהילה, אייל ניסן

הנוי, כמו הרבה מערכות בקיבוץ, עובר התאמה מהקיבוץ הישן לחדש. חלק מתהליכי ההתאמה הוא להגדיר את גבולות האחריות של הקיבוץ יחסית לכל המרחב. חלק מהמרחב מטופל על-ידי החברים, חלק על-ידי שוכרים וענפים ועיקר המרחב הציבורי מטופל על ידי צוות הנוי. אני מודה שאינני נמצא מספיק בשטח כדי לבחון את האמירה הזאת, שהנוי לא נראה טוב. לטעמי, ואני לא יודע מה היה כאן לפני עשרים שנה, מצב הנוי לא פחות טוב מפברואר 2008 אלא אף יותר טוב. בתור בן קיבוץ בית-השיטה אני מרגיש כמו החברים הוותיקים, שמתגעגעים מאוד למרחבים הטבעיים, לירוק, לאורגאניות ולפרא. לצערי, לא רק בקיבוצים אלא בכל העולם השטחים נהיים

יותר מתוכננים, תעשייתיים, ואני מבין את הגעגוע. צריך לעשות הכל כדי שתהיה סביבה יותר נעימה. אני לא רואה כאן הזנחה פושעת, לא כפי שיש מי שאומרים. באנדרטה לנופלים, שם בהחלט יש סחף שצריך לטפל בו, אבל לא בכלל הקיבוץ. אם יש דבר כזה במקום זה או אחר אני לא מהסס לטפל בכך מיידית. אם בן אדם מעדיף לייבש את הדשא שלו ולא להשקות, אני לא יכול להיכנס לחלקת אלוהים הקטנה שלו. בחוזים של השוכרים הכנסנו סעיף של אחריות לטיפול בסביבת הבית השכור ובמקרה של הזנחה אנחנו נטפל בגינות ונחייב את השוכרים. לעניין הכלבולית – בתקופה הקרובה יטופלו החניות במתחם ולאחר מכן נשקם את המקום גם בהיבט הנופי.

חנוכיה מפראג מאוסף בית סרלין

נו" + תשתיות

אורי דייג

לאחר פניית המערכת ולחץ מתון, הרי תגובתי לנאמר ביומן האחרון בנושא הנוי בקיבוצנו. מצד אחד אני תומך בכל מילה במאמרה של חנוש, מצד שני אני מבין מאד את עמדתו של אריק אחראי הנוי. וכואב איתו על המצב הבלתי-אפשרי והמתסכל כפי שקורה בקיבוצנו, זה שהיה נחשב ליפה בקיבוצים עד לפני מספר שנים לא רב.

קיימת כמובן בעייה אמיתית ואובייקטיבית במפגש בין שדרוג תשתיות קיימות לבין שימור שלמות הנוי בכל מקום במחנה. כולנו רוצים ותומכים בשדרוג כל התשתיות המיושנות והקלוקלות במחנה ואכן ראינו ביצוע ושדרוג מרשים בתשתיות המים והחשמל, ועדיין עומדות לפנינו תשתיות התקשורת והרחבת הכבישים הפנימיים והחניות. ולכן עד שאלו יתבצעו קשה לדרוש את שלמות השחזור והשיקום האופטימליים, ויש להיעזר בסבלנות ארוכת טווח. ולמרות זאת, ובגלל משך הזמן, אני חושב שצריך ואפשר לשקם את האזורים בהם העבודה הושלמה. ואכן ראינו משהו בכיוון זה בתקופה האחרונה.

יש לי כמה הערות לגבי השיקום ובלי לפגוע במישהו:

- א. אני חושב שחייבים לדרוש ממבצע התשתיות, עוד בחוזה, את שיקום השטח בסיום העבודה ואם אינו מסוגל, אז לקזז לו מהתשלום ולבצע לבד.
 - ב. חייב להיות פיקוח מקצועי על עבודות השיקום, כמו על עבודת התשתית עצמה. ייתכן שהיה פיקוח, אבל לפי התוצאות בשטח הוא לא היה מספיק מקצועי. לראייה, מפריעות לי הגבשושיות הקטנטנות והרבות לאורך כל הכבישים הפנימיים בקיבוץ, או שקיעתו של הכביש העולה למגדל המים יומיים לאחר תיקונו, או לאורך אבן השפה בחנייה המרכזית מול בית וינה. ועוד...
 - קיימת בעייה נוספת הקשורה לנוי בקיבוצנו והיא ריבוי הבניות הפרטיות והפיזור שלהן בכל המחנה, הגוררות פגיעה בתחום השטח הפרטי וגם בחלק הציבורי. השכרת הדירות בקיבוץ מתרחבת, לא כל השוכרים מטפחים את השטח הצמוד לביתם הזמני, והסיבות עימהם. ייתכן שיש להכניס סעיף בחוזה ההשכרה לגבי שימור סביבת הבית.
- מילה אחרונה למנהלי קהילתנו, לשיפור המצב:
1. לזרז את ביצוע שדרוג התשתיות שעל הפרק;
 2. לוודא שבחווה שייעשה מול הקבלנים ייכלל גם השיקום, כדי למנוע תעלות ובורות חדשים בעתיד;
 3. לחזק את צוות הנוי לפני שאריק יישבר, לשתף אותו בתהליכי קבלת ההחלטות ולפני ביצוע בשטח ובכך לחסוך טעויות, ולחזק מוטיבציה;
 4. להקפיד על פיקוח מקצועי לאורך כל הדרך. אל תשכחו: זול זה יקר!!

ולסיום, אל ייאוש, ראו את הצעירים הרבים שהצטרפו ועוד יצטרפו לקהילתנו.

העבודה שאחרי העבודה

מתי אלדד מדווש כל הדרך בת"א

סדר היום מוקפד מאוד. ארבע בבוקר סיבוב אצל ההודים, אחרי זה מקלחת זריזה, אולי קפה קטן והופ, תוך 35 דקות הוא כבר עם האופניים במרכז תל-אביב. לא, זה לא יום עבודה רגיל, זאת העבודה, או ההתנדבות הגדולה של מתי אלדד בעמותת "אתגרים" דווקא ביום הסידורים הגדול - יום שישי.

מתי אלדד מתנדב כבר יותר משנה בעמותת אתגרים. הוא מגיע כל יום שישי עם האופניים שלו לגני יהושע בתל-אביב ושם הוא פוגש כל מיני אנשים מעניינים ונחמדים בעלי מוגבלויות שונות ובעיות אחרות, להם מסייעת עמותת אתגרים. "זה התחיל אצלי לפני שנה. יצרתי דרך האינטרנט קשר עם העמותה שעוסקת בספורט אתגרי, סקי, טיפוס וגלישה, אופניים ועוד לאנשים בעלי מוגבלויות, וביקשתי להתנדב, להיות מלווה עם האופניים שלי. אני מגיע כל יום שישי כבר לפני שבע וחצי בבוקר וכמעט כל פעם יש לי מישהו אחר לרכוב איתו ברחבי תל-אביב ולפעמים עד יפו. האישי איתו אני רוכב מגיע, מקבל אופני-יד שהם בעלי 3 גלגלים וכוח ההינע שלהם הוא בכח הזרוע. אני עוזר לו לכוון אותם ואז אנחנו בוחרים מסלול", מספר מתי בהתלהבות. וכך, ממש ברחבי תל-אביב, בעוד אתם הולכים לכלבולית, לקפה משובח אצל עזרי, או מתפנקים במרק אטריות בחדר-האוכל, מתי רוכב לו בהתנדבות בעיר הגדולה עם בן הזוג שלו לאותו היום. "מדי פעם אנחנו עושים עצירה, שותים קפה טוב בקפה ג'ו וממשיכים", מספר מתי. הוא מאוד נהנה מהעבודה הזו שאחרי העבודה הקבועה ורבת השנים בהודיה. הוא מספר שזה ממש כיף והוא חוזר לקיבוץ "מלא עם המון אנרגיות". "הם אנשים רגילים לכל דבר ופשוט מדהימים. אני ממש מחכה לזה כל השבוע. אני לא רואה אותם בתור נכים אלא בתור בני אדם", מוסיף מתי.

אגב, רבים מהם מתעניינים מאוד, לדברי מתי, דווקא בקיבוץ. "הם מביעים המון סקרנות לגבי הקיבוץ. זה עוף מוזר בשבילם. מאוד מתפלאים ומעריכים את העובדה שאני בא אליהם כל יום שישי מאזור חדרה. בכלל, גיליתי במקום הזה כמה סבלנות יש לבן-אדם, ולפעמים קורה שאני מתפקד גם בתור פסיכולוג במהלך הדרך".

ויש גם חלום. "החלום שלי הוא שיהיה מפעל כזה גם בקיבוץ, דיברתי על זה גם עם אייל מנהל הקהילה. זה אפשרי, זה חשוב וזה יכול להיות משהו מדהים", מסכם מתי ועיניו נוצצות.

על כלבים ואנשים

לקחו את גיימי לכלביה! הודעה שקיבל דותן, בני, הקפיצה אותי למכלאת הכלבים בבית-יצחק. לאחר משא ומתן קשוח שלא היה מבייש את החמאס. שילמתי מקדמה 130 ש"ח וקיבלתי אישור כניסה לכלא לזיהוי גיימי וקבלתו. בתוך תאים קטנים נבחו והשתוללו עשרות כלבים, פדיון הימים האחרונים. גיימי, שישב מיוחד בתא עם כלבים גדולים ממנו והיה בטראומה, שוחרר למזלו אחרי שעות ספורות בשבי.

כמה מיילים לידידי וחבריי בקיבוץ. הכופר עבור כלב הוא 800 ש"ח. הלוכדים מקבלים את כספם בהתאם למספר הכלבים שהם תופסים. ברור שכלבים ביתיים קל לתפוס לעומת כלבים משוטטים. לא רחוק היום שהלוכדים יתחילו להילחם על אזורי האיסוף. בשלב הבא יאספו גם בקבוקים למיחזור ולבסוף גם יציעו לנו "שמירה".

ולידידי בוועד היישוב: קנס על כלב שמפריע ומלכלך, יכניס כסף לקופת הקיבוץ ויאפשר לנקות וליפות את החצר. ובעיקר ימנע כניסת גורמים עבריינים והתעללות באנשים ובעלי-חיים.

אלכס קראוס חשמלאי ועוד..

חנוכיה מצפה ידי משפחת נקר

פנסיה – לא בראק פנו

תמר לנג

פתיח: כרבע מכלל חברי הקיבוץ הם פנסיונרים, אבל לקיבוץ אין כל אחריות לשמירת רמת חייהם מזהלות הילדים והמשפחות הצעירות העולים לאחרונה מ"השכונה", שכונת הבנים, מסיטים עוד יותר את תשומת הלב מאלה הנמצאים בקצה השני של סקאלת הגיל. מי מכם, בני התשורת, יודע – ולמי זה איכפת - שלפני כמה חודשים, עם משבר קרנות הפנסיה, קוצצה גימלתם החודשית של הוותיקים ב-200 ש"ח, בעוד שכר העבודה בקיבוץ נשאר בעינו? ואת מי, מלבד הפנסיונרים, החרידה הידיעה שכ-90 קיבוצים איבדו את כל כספי הפנסיה שלהם עם נפילתה של קרן "תשורה" של הסתדרות העובדים הלאומית (כן, הירשזון)? ומי בכלל יודע מי אחראי לכך שתישמר לוותיקים רמת חיים סבירה?

את שמוליק לשם, יו"ר הוועדה האחראית לקרנות הפנסיה של הקיבוץ, המצב לא ממש מדאיג אף על פי שכ-90 חברים, כרבע מכלל חברי הקיבוץ "הישנים", הם כבר גימלאים.

בסוף שנת 2004, הוא מסביר, החליט הקיבוץ להפריד את כספי הפנסיה מכלל כספי הקיבוץ, על רקע הרצון להבטיח שהוותיקים לא יהיו תלויים בנטיות ליבם של החברים החדשים. הוקמה נאמנות, שדואגת לשלם לחברים "לפי קריטריונים שקבענו". החברים, לדבריו, כשהצביעו בעד ההחלטה, הבינו היטב את משמעותה. הכספים פוזרו בין כמה קרנות, והוועדה שלו, אומר שמוליק, עוקבת אחריהם ויכולה להעביר את הכספים לפי מצב השוק לקרנות הרווחיות יותר. הקיבוץ בעצם שחרר את הוותיקים מהתלות בצעירים והעביר את ניהול הקופות לחברים "הישנים", מסכם שמוליק את המצב הנוכחי.

מפני מקרה של אובדן כל הקרן הוא אינו חושש. במקרה כזה, הוא סבור, המדינה לא תוכל לראות עצמה פתורה מפתרון. אשר לקיצוץ, הוא אומר, הקרן קיצצה לכולם, גם לאלה שעדיין צוברים ולא מקבלים. העובדה שלוותיקים קוצצה רמת החיים הנוכחית בעוד שלחוסכים קוצץ תשלום עתידי, שאולי אפילו יתקזז ברבות הימים, נשארה ללא מענה. גם לא העובדה, שהקיבוץ בעצם פטור מכל אחריות לרמת החיים של ותיקיו.

מאולף תמר פנו

מה לאה

אביגיל

יואו! כמה זמן עבר! פייר, ממש התגעגעתי...

טוב, לעניינינו. לא אלאה אתכם בסיקור כל שעבר עלי מאז התראינו פה. אני רק שמחה, כזכור לכם, שהגיע חודש חגי האור הנפלאים ושוב נהנה מאור נרות, אש, חום וסופגניות. אה, ועוד משהו. חופש חנוכה. זה אומר המון פסטיבלים ועוד יותר המון – סרטים מצוירים לילדים. כי, כידוע, זה קהל היעד לסוג הזה, באופן כללי. אז זהו. שלא. בהחלט לא בהכרח. ראינו כבר את "ואלס עם באשיר" ו"פרספוליס" – שנעשו בהחלט לקהל בוגר (ומבוגר) - יותר. אבל גם לא על אלה אני רוצה לכתוב. ישנם אלה שהם בעייתיים, כמו כל המצוירים של טים ברטון: "הסיוט שלפני חג המולד", "קורליין" ואחרים. לכאורה, הסיפור הוא ממש לילדים, אבל הביצוע... סרטים מקסימים באיור ובאומנות הציור שלהם, אבל מה זה מפחידים!

לאחרונה ראיתי שניים מהסוג הזה. המבולבלים האלה. הראשון – "9". סרט מקסים על סוף העולם(!) ועל צי של תשע בובות בד שעומדות להציל את המצב. ישבתי מהופנטת ועם חיוך על הפרצוף לכל אורך הסרט (רק אני ועוד שני צעירים באולם). טוב, את הסיפור מכירים כבר מ-WALL E, אבל הביצוע! איזה יופי של ציורים ורעיונות! כזו אמנות! כל פריים – כמו ציור אומנותי שהיה מקבל מקום של כבוד אפילו בגלריה של חנוש! לצערי הרב, נראה לי שהסרט לא יישאר יותר מדי זמן על המסכים כי הוא מפחיד מדי לילדים ורוב המבוגרים יפסחו עליו כי הוא ילדותי מדי...***

השני בקטגוריה דומה הוא "רוחות חג המולד". הסיפור הוא סיפורו הקלאסי של דיקנס על אבנעזר סקרוג'. זהו סיפור שנעשו לו אי-אלו וריאציות של סרטים וזה, האחרון, עשוי בסוג אנימציה שבעצם השחקנים שמדבבים את הסרט הם הדמויות המצוירות. כך ניתן לראות את גיים קארי המצויר כסקרוג', בוב הוסקינס וגם קולין פירת'. הייתי באולם לבדי. נכנסה עוד אישה. לאחר תחילת הסרט – הציצו שני בחורים, נפגעו ויצאו. האישה החזיקה מעמד 20 דקות – ויצאה גם היא. הסרט מוקרן בתלת-מימד, שזו חוויה בפני עצמה. אך כאן גם הבעייתיות שלו. הוא מפחיד!! ושוב, האנימציה מקסימה! נהייתי לשבת בשלג (3D) ולהתענג על הציורים, הצבעים והדמיון הפורה. גם סרט זה, לצערי, לא ישרוד פה זמן רב על המסכים.***
והעיקר – שיהיה חג מלא אור, חום, ממטרים וגשמים!

נא להכיר

בני משק ובני משפחותיהם – לקראת קבלתם לחברות

משפחת בן-אליהו

משפחת בן-אליהו: ענבל (שינדלר), איתמר והרן.
ענבל (32) טבחית במקצועה ועושה את צעדיה הראשונים בתור עצמאית. עובדת כיום בחינוך (מרכזון א-ג) בקיבוץ.
הרן (32), מעין חרוד מאוחד, אחרי 8 שנות קבע, עובד באלביט מערכות בחיפה, סטודנט לתואר שני במנהל עסקים בת"א.
איתמר, בן שנתיים, בוגר הגנון של אילת, וכיום בגנון של סער יחד עם שאר החבורה מהשכונה החדשה...
שמחים לעבור להתגורר בקיבוץ קרוב למשפחה ולהכיר חברים חדשים.

יריב אמיתי

יריב, בן 35, עובד במפעל פלסטיק בקיבוץ המעפיל, עושה אמנות ונהנה מהחיים...

עודד ארבל

עודד (28), נשוי לסמדר לשם, בן מושב רמת צבי.
עובד כמנהל שיווק ומכירות של חברת גורו יזמות וסטודנט שנה רביעית להנדסה תעשייה וניהול.
מחכה בקוצר רוח לעבור לשכונה החדשה...

ביום א', 13.12.09, בשעה 20:00 נקיים
אסיפה חגיגית לקבלתם לחברות,
והדלקת נרות חנוכה עם תושבי
השכונה החדשה - כולם מוזמנים!

המתכון שלי

סופגניות אפויות לחג החנוכה

למי שחפץ בסופגניות, אך חושש על גזרתו, או נמאס לו מהטיגונים, להלן מתכון לסופגניות אפויות.

(מתוך האתר של סמדר פרגר)

החומרים:

- 50 גר' שמרים (או שקית שמרית)
- כף סוכר
- 1/3 כוס מים פושרים
- 1.5 כוס חלב
- 70 גרם חמאה
- 2 ביצים
- 1/2 כוס סוכר
- 1-2 כפיות קינמון
- 4.5 כוסות קמח
- 50 גרם חמאה מומסת
- סוכר

אופן ההכנה:

1. ממיסים את השמרים במים עם הסוכר ונותנים להם לתסוס.
2. ממיסים את החמאה בתוך החלב, אפשר בסיר על האש או בכלי במיקרו. מניחים להתקרר מעט.
3. מערבלים את הביצים עם הסוכר והקינמון.
4. מוסיפים את החלב עם החמאה ומערבלים.
5. מוסיפים את השמרים התוססים ומערבלים.
6. מוסיפים חצי מכמות הקמח ומערבלים, מוסיפים את הקמח שנותר ומתחילים ללוש.
7. הבצק יוצא דביק ודליל, מוסיפים עוד קמח.
8. מניחים לתפוח במקום חמים.

הכנת הסופגניות:

1. ניתן להכין סופגניות בתבנית שקעים, מניחים כדור בצק בכל שקע.
2. ניתן פשוט להכין כדורים/עיגולים ולהניח בתבנית. כדאי להכין כדורים בגודל פינג פונג.
3. אפשר להכין גם דונטס. קורצים עיגול ומתוכו קורצים עיגול נוסף.
4. לאחר תפיחה נוספת, אופים בתנור בחום של כ-180 – 25-30 דקות.
5. לאחר שמוציאים מהתנור מברישים בחמאה מומסת ומפזרים סוכר או אבקת סוכר מעל.

הכי טעים להגיש חם כמובן, עם ריבה, ריבת חלב או כל תוספת שמתחשק.

חג שמח!

המזכיר, ולוול, ממשיך ביחד עם צוות קרקעות תנועת טיפול בנושאים שמעלים קיבוצים רבים - מאבק נגד הפקעת קרקעות חקלאיות זמניות, לחץ על מ"י לכתובת חוזי חכירה לדורות לקיבוצים, וחיפוש דרך להיוון סביר של "שטח המחנה". נושא "חס" נוסף הוא הפעלת לחץ פוליטי למניעת היטל נוסף על המגזר החקלאי כתוצאה מהחלטת הממשלה על ביטול היטל הבצורת. ולא פחות חשוב - בקרוב, מסמך זכאות למשכנתה לחברים חדשים.

באנו למילואים: מחלקת הביטחון התנועתית תומכת בהעברת מלוא התגמול על ימי מילואים לחבר המילואימניק, גם בקיבוץ השיתופי. ב"חוק המילואים" נקבעו קריטריונים לתגמול לאלה שעושים יותר ימי מילואים. "יש להתייחס לתגמול, שניתן במסגרת "חוק המילואים, כמשמעו - תגמול ועידוד למי שעושים יותר מילואים", מציע יואב מרגלית (נצר סרני).

ביקורת: מבקר התנועה הקיבוצית, משה תרשיש (יפעת) ממליץ להנהגות קיבוצים: "בהכנת תקציב 2010 הקצו סכום לועדת ביקורת הפנים של הקיבוץ, תוך התחשבות בתכנית הביקורת המתוכננת, והיקף פעילות מבקר הפנים בקיבוץ. ועדת ביקורת היא אינטרס של מוסדות הקיבוץ וחבריו".

הקרו התנועתית למתן ערבויות להשגת מימון - ק.מ.ע. - החליטה להעמיד ערבויות לטובת

קיבוצים המעוניינים באשראי להקמת תחנת כוח סולארית.

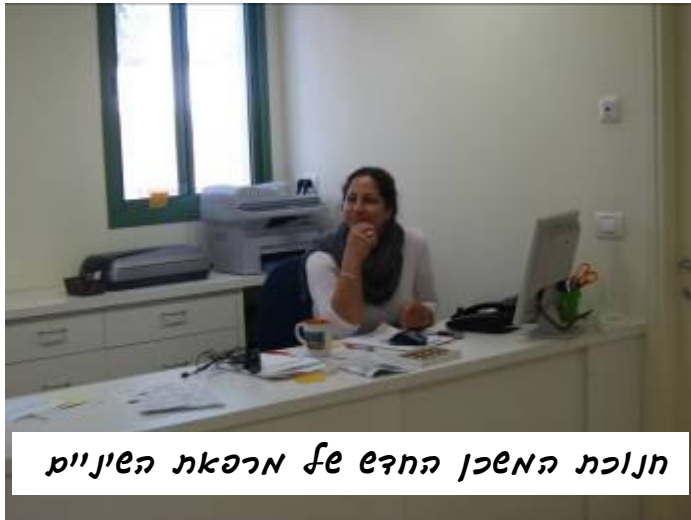
האגף הכלכלי במטה התנועה הקיבוצית ממליץ לקיבוצים להעדיף הקמת תחנת כוח סולרית בשטח הקיבוץ, על פני השכרת השטח לחברה חיצונית לתקופה של 20 שנה. במכתב שנשלח למנהלים עסקיים בקיבוצים הסביר איתמר שוויקה, איש האגף הכלכלי: "בשבועות האחרונים קיבלנו פניות מעשרות קיבוצים שנמצאים בהתלבטות, טרם כניסה לשוק ייצור אנרגיה סולארית. המלצתנו לקיבוצים היא לשקול בחיוב כניסה לפעילות עסקית בתחום ייצור אנרגיה סולארית, לאור ירידת מחירי הפאנלים והציוד, החזר מהיר יחסית על ההשקעה, תנאים אופטימליים להשגת מימון, ואפשרות קבלת ערבות למימון מקרן ק.מ.ע. של התנועה הקיבוצית.

דילמה עמה מתמודדים קיבוצים היא האם להקים תחנה כוח סולארית בבעלות הקיבוץ, או להיענות לבקשות של חברות עסקיות שכבר פועלות בתחום ולהשכיר להן שטח להקמת תחנת כוח בשטח הקיבוץ. בסוגיה זו ממליצה התנועה הקיבוצית לקיבוציה לבנות תחנת כוח סולארית באופן עצמאי, ולא להשכיר את השטח לחברה חיצונית לתקופה של 20 שנה כנדרש בהסכמים עד כה. בשטח פועלות כבר עשרות חברות בתחום החשמל הסולרי, חלקן ראויות וחלקן לא, מזהיר האגף הכלכלי. כדי לתת לקיבוצים שירות מקצועי ועדכני יצרה התנועה הקיבוצית שיתוף פעולה עם משה רוגל, מנהל סחר בארגון הכלכלי "משקי עמק יזרעאל", שכבר בנה מתווה להקמת מתקנים סולריים בקיבוצים.

מידע מלא באתר הקיבוצים kibbutz.org.il

כחצרה fe

- * כמה יתושים. אוף, איזה מכה נחתה עלינו...
- * מפי המודדת (רינה נבון): 238 מ"מ גשם עד סוף נובמבר. איזה הישג - בתקופה המקבילה רק 116 מ"מ. עדכון נוסף בעלון הבא.
- * טיול - הוואדי הנעלם בחריש. איזה חלמוניות, ירוק, מדהים. אפשר לקנח בחומס בברטעה השכנה. תענוג.
- * חנוכה - סעו לבית הסביבון בקיסריה. חוויה מסובבת למדי. וגם, מי יזכה בתחרות החנוכיות? ומי לא?
- * הפרדס - עצים, הרבה הדר ואינסוף צועדים. וגם - עץ גויאבות אחד ממש נהדר.
- * מי לוקח עגלות מהכלבולית? מי לא? נא להחזיר או פשוט לא לקחת...
- * מילה טובה: מתי אלדד המתנדב והמלווה המסור של עמותת אתגרים (ראו גם כתבה בעניין).
- * יש המון ציירים בקיבוץ. אולי שווה תערוכה משותפת?
- * מרפאת שיניים חדשה ואפילו ירוקה משהו. מישהו אמר סתימה ולא קיבל?

חנוכת המשכן החדש fe מרפאת השיניים

- * נוספו שתי משפחות לשכונה - ענבל ואודי בליך והשכנים הצמודים ענת וליאור תירוש. עוד מעט התוכים באים...
- * ברכות לשכנים שלנו - נחנך האתר של הקיבוץ ברוב הדר ופאר. ברכות לטלי שעמלה ועמלה והנה זה באוויר.
- * מי מצליח להשיג את ג'ולי מדור גז? געגועים עזים ליורם בוכהולץ.
- * יאללה, חג, שיהיה שמח, הרבה אור!

נר זיכרון – חודש כסלו

26.11.1945	כ"א כסלו תש"ו	יוסף רוזנברג
11.11.1956	ד' כסלו תשי"ז	יקסל (אברהם) רטר
13.12.1966	ל' כסלו תשכ"ז	צבי קרול
17.11.1974	ג' כסלו תשל"ה	ברוריה ורטהיימר
4.12.1976	י"ב כסלו תשל"ז	גיון קרבר
22.12.1978	כ"ב כסלו תשל"ט	אדמונד לוי
4.12.1981	ח' כסלו תשמ"ב	יוסף הורוויץ
13.11.1983	ז' כסלו תשמ"ד	חיים הכט
14.11.1983	ח' כסלו תשמ"ד	מגדה פריד
22.11.1985	ט' כסלו תשמ"ו	שולה כפרי
18.12.1986	ט"ז כסלו תשמ"ז	מלכה קורנשטיין
14.12.1987	כ"ג כסלו תשמ"ח	טוני אזניה
19.11.1988	י' כסלו תשמ"ט	אורית ורפל
7.12.1989	ט' כסלו תש"ן	יצחק שליפר
19.12.1989	כ"א כסלו תש"ן	יושו (יוסף) ענבר
10.11.1991	ג' כסלו תשנ"ב	מיכל ילובסקי
18.11.1991	י"א כסלו תשנ"ב	דינה (שפריר) ורטהיימר
8.12.1992	י"ג כסלו תשנ"ג	רפי לביא
19.12.1992	כ"ה כסלו תשנ"ג	נחמיה גינזבורג
1.12.1995	ח' כסלו תשנ"ו	מרים פרינץ
25.11.1996	י"ד כסלו תשנ"ז	אוקי (יחזקאל) זיו
29.11.1998	י"ב כסלו תשנ"ט	סוניה נטע
14.11.1999	ב' כסלו תש"ס	גיטה מדיני
7.12.1999	כ"ז כסלו תש"ס	שרה הברשטט
28.11.2000	א' כסלו תשס"א	קלר ברנע
7.12.2003	י"ב כסלו תשס"ד	אורי פולק
25.12.2003	ל' כסלו תשס"ד	שמואל נבון
12.12.2006	כ"א כסלו תשס"ז	אינה ירון (צ'רד)
15.11.1953	י' כסלו תשי"ז	סבתא עליזה פלדמן
2.12.1969	כ"ב כסלו תש"ל	סבתא ברכה רויכמן
5.12.1970	ז' כסלו תשל"א	סבתא רנה מריאן
15.11.1988	ו' כסלו תשמ"ט	סבתא לוטה דוידזון
15.11.1993	ט' כסלו תשנ"ד	אידה קסלמן

השתתפו בהוצאת העלון:

חנוש מורג

תמר רז לנג

ערן נבון

מירה'לה זיו

אסנת רחמני ישראל

תמונת השער: חנוכיה מקרמיקה מעשה ידיה של חנה'לה לנג

מאוסף ימיהם זשן - חנוכיה של סבתא פרידה יפה